

Practical Law:**Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 4**

(1) Anything that is only offered in the daytime, such as the fist-full [of flour of the meal-offering that is burned on the altar], the frankincense, the incense, and those meal-offerings that are burned, it is permitted to offer them at sunset, and they continue to be consumed all night, just as the parts of a burnt-offering. (2) The libations that accompany an animal sacrifice are only offered in the daytime, as it says, “and for your libations and for your peace-offerings;” (Numbers 29:39) it compares libations to peace-offerings. Just as peace-offerings [are offered only] in the daytime, so too, libations [are offered only] in the daytime. But those libations that are brought themselves may be sanctified at night and may be offered at night. Therefore, if it happens that one wants to bring libations that come by themselves, he sanctifies them and offers them

at night, and the breaking of dawn disqualifies them, just as it disqualifies the parts of burnt-offerings. (3) The entire day is valid for the [following] procedures: leaning hands, slaughtering [animals], slaughtering [birds], burning incense, presentation, splashing [the blood], waving, taking the fist-full [of flour to be burned on the altar] and for the additional sacrifice [of *mussaf*]. The entire night is valid for the burning [on the altar] of *imurin* [the sacrificial fats] and parts [of burnt-offerings]. This is the rule: A commandment that must be performed in the daytime is valid all day. A commandment that must be performed in the nighttime is valid all night.

Nonetheless, the zealous perform commandments as soon as possible.

הלכה

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ד

א כל דבר שאינו קרב אלא ביום כגון הקומץ והלבונה והקטורת ומנחות הנשפרות מותר להקריבן עם מבוא השמש והם מתאכלין והולכין כל הלילה באיברי עולה: ב הנסכים הבאים עם הזבח אין קריבין אלא ביום שנאמר (במדבר כט) ולנסכיכם ולשלמיכם מקיש נסכים לשלמים מה שלמים ביום אף נסכים ביום. אבל הנסכים הבאים בפני עצמן מתקדשין בלילה וקריבין בלילה. לפיכך אם נזדמנו לו נסכים הבאים בפני עצמן מקדישין ומקריבין בלילה ועלות השחר פוסלת בהן באיברי העולות: ג כל היום כשר לסמיכה ולשחיטה ולמליקה להקטר להגשה ולהזיה ולתנופה ולקמיצה ולקרובן המוספין וכל הלילה כשר להקטיר אמורין ואברים זה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום ודבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה ואף על פי כן ריזין מקדימין למצות:

TAZRIA FOR THURSDAY NIGHT**תוריע ליל ששי**

צירוף יהוה

יט ויהי באתר שחנא עמקא תורא או בהרא תורא סמקא

יט והיה במקום השחין שאת לבנה או בהרת לבנה אדמדמת ונראה אל-הכהן:

(19) And on the place of the inflammation there is a white *se'ait*, or a

RASHI

רש"י

(19) A reddish-white *baheret* — meaning: The affliction is not pure white. Rather, it

(יט) או בהרת לבנה אדמדמת. שאין הנגע לבן חלק, אלא פתוף ומערב בשני מראות – לבן ואדום:

וַיִּתְחַזֵּי לְכַהֵנָּא: כ כַּהֵנָּא וְהָא מִחֻזָּהּ מִכַּיּוֹד מִן מִשְׁכָּא וּשְׁעָרָה אֶתְהַפְּיֵד לְמַחֲוֹר וְיִסְאֲבִינְיָה כַּהֵנָּא מִכְתֵּשׁ סְגִירוּתָא הִיא בְּשַׁחֲנָא סְגִיאת: כא וְאִם יִחֻזְבָּה כַּהֵנָּא וְהָא לִית בֵּה שְׁעַר חֲוֹר וּמִכַּיּוֹד לִיתְהָא מִן מִשְׁכָּא וְהִיא עֲמִיא וְיִסְגְרִינְיָה כַּהֵנָּא שְׂבָעָא יוֹמִין: כב וְאִם אוֹסְפָא תוֹסֵף בְּמִשְׁכָּא וְיִסְאֲב כַּהֵנָּא יִתִּיה מִכְתֵּשׂא הִיא: כג וְאִם בְּאַתְרָהּא קָמַת בְּהַרְתָּא לֹא אוֹסַפְת רִשָּׁם שַׁחֲנָא הִיא

כ וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה מִרְאָהּ שָׁפֵל מִן־הָעוֹר וּשְׁעָרָה הַפֶּךָ לְבֵן וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן נִגְעַ־צָרַעַת הוּא בְּשַׁחֲוִין פְּרַחְתָּה: כא וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־בֵּה שְׁעַר לְבֵן וּשְׁפֵלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כֶּהָה וְהִסְגִּירוֹ הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: כב וְאִם־פָּשָׂה תִפְשָׂה בְּעוֹר וְטִמְא הַכֹּהֵן אֹתוֹ נִגְעַ הוּא: כג וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמַד הַבְּהַרְתָּ לֹא פִשְׁתָּה צָרַבַת הַשַּׁחֲוִין הוּא

reddish-white *baheret*, then it must be shown to the priest. (20) The priest will look [at it]. Now, [if] it appears lower than the skin [level], and its hair has turned white, then the priest must [pronounce] him impure. It is the affliction of *tzara'at* that has spread on the [area of] inflammation. (21) But if the priest looks at it, and he beholds that it does not contain white hair, nor does it appear to be lower than the skin [level], since it is dimmer, then the priest must quarantine him for seven days. (22) And if it really increases in size on the skin, then the priest must [pronounce] him impure. It is an affliction. (23) But if the *baheret* remains the same in its place, not increasing, then it is scar tissue from the

RASHI

consists of a blend of two colors, white and red. (20) [If] it appears lower than the skin [level] — The affliction is not actually lower [in the skin]. Rather, on account of its whiteness, the affliction [only] appears as if it were lower and deeper [in the skin], just like sunlight appears deeper than a shadow [i.e., the shadow appears closer than an object

illuminated by sunlight] (see *Torat Kohanim* 13:50). (22) נגע הוא — [Here, the qualifying pronoun, “hi,” meaning “it,” is feminine, whereas we have already learnt that since נגע is masculine, it requires the masculine “hu.” But our verse here uses the feminine “hi,” because the word “it” is referring to] that se'it or that *baheret* [both of which are feminine]. (23) תחתיה — means: In its place. צרבת השחין — [This is to be understood] as the Targum translates it: רשם שחנא, a residual impression of the inflammatory area identifiable on the skin [i.e., a scar]. Every time the expression צרבת occurs in Scripture, it denotes the contraction of skin which has become shriveled due to inflammation. Similarly, the verse (*Ezekiel* 21:3), “And all faces [from

רש"י

(כ) מִרְאָהּ שָׁפֵל. וְאֵין מִמּוֹשֶׁה שָׁפֵל, אֲלֵא מִתּוֹךְ לְבִנְיָנוּתוֹ הוּא נִרְאָה שָׁפֵל וְעַמֵּק בְּמִרְאָהּ הַמָּה עֲמֻקָּה מִן הַצֵּל: (כב) נִגַע הוּא. הַשָּׂאת הַזֹּאת אִו הַבְּהַרְתָּ: (כג) תַּחֲתִיָּהּ. בְּמִקּוּמָהּ: צָרַבַת הַשַּׁחֲוִין. כְּתַרְגוּמוֹ רִשָּׁם שַׁחֲנָא, אֵינּוּ אֲלֵא רִשָּׁם הַחֲמוּם הַנֶּכֶר בְּבָשָׂר. כֹּל “צָרַבַת” לְשׁוֹן רְגִיעַת עוֹר הַנִּרְגָע מִחֲמַת חֲמוּם, כְּמוֹ (יְחֻזְקָאֵל, כּא, ג) “וְנִצְרְבוּ בָּהּ כֹּל

וידכניה כהנא: כד או בסרא ארי יהי במשפיה כנאה דנור ותהי רשם כנאה בהרא חורא סמקא או חורא: כה ויחזי יתה כהנא והא אתהפיך שער חור בבהרתא ומחורא עמיק מן משכא סגירותא היא בכנאה סגיא ויסאב יתיה כהנא מכתש סגירותא היא: כו ואם יחזנה כהנא והא לית בבהרתא שער חור ומכיכא ליתתא מן משכא והי עמיא ויסגרניה כהנא שבועא יומין: כז ויחזניה כהנא ביומא

וּטְהָרוּ הַכֶּהֵן: ם רביעי שני במחוברין כד או בשׁר פִּי־יְהִיָּה בְּעָרוּ מְכוֹת־אֵשׁ וְהִיתָה מַחִית הַמְכוֹה בַּהֶרֶת לְבַנָּה אֲדַמְדַּמֶּת או לְבַנָּה: כה וְרָאָה אֶתְהּ הַכֶּהֵן וְהִנֵּה נֶהְפֵּךְ שַׁעַר לְבָן בַּבְּהֶרֶת וּמְרָאָה עֵמֶק מִן־הָעוֹר צָרַעַת הוּא בַּמְכוֹה פֶּרַחַה וְטַמָּא אֹתוֹ הַכֶּהֵן נִגַּע צָרַעַת הוּא: כו וְאִם ׀ יֵרָאָה הַכֶּהֵן וְהִנֵּה אֵין־ בַּבְּהֶרֶת שַׁעַר לְבָן וְשִׁפְלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהוּא כֶּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֶּהֵן שִׁבְעַת יָמִים: כז וְרָאָהּ הַכֶּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פֶּשֶׁה

inflammation, and the priest will [pronounce] him pure. (24) When a flesh has a fire-burn on its skin, and on the healed area of the burn, there is a reddish-white or white *baheret*, (25) The priest will look at it. Now, [if] the hair has turned white in the *baheret*, and it [the affliction] appears as if it were deeper than the skin, then it is *tzara'at* which has spread in the burn. The priest must [pronounce] him impure. It is the affliction *tzara'at*. (26) And if the priest looks at it, and he beholds that there is no white hair in the *baheret* and it [the affliction] does not appear as if it were lower than the skin [level] and it [the affliction] is dim, then the priest must quarantine him for seven days. (27) And

RASHI

the Negev northward] will be shriveled by it.” Retrecir in Old French. צרבת — [The noun form is] retrecissement in Old French. (24) **The healed area of the burn** — Sainement in Old French. [Our verse is referring to the following case:] When the burn healed, the area changed to become a blended *baheret* [of white and red], or [a *baheret* of] pure white. The signs of a burn (מכוה) are [actually] the same as the signs of an inflammatory area (שחין). [If so,] why did Scripture divide these [two into separate entities]? This teaches us that they do not combine with each other, i.e., [while a “griss,” the area of a bean, is the minimum surface area of affliction for it to be deemed impure,] if an affliction the size of half a “griss” emerged in an inflammatory affliction, and another the size of half a “griss” in a burn, they are not judged as if a full “griss” [of affliction has emerged]

רש"י

פנים. רייטרי"ד בלע"ז: צרבת. רייטישמענ"ט בלע"ז: (כד) מחית המכוה. שנימני"ט בלע"ז פשחיתתה המכוה נהפכה לבהרת פתוכה, או לבנה חלקה; וסימני מכוה וסימני שחין שוים הם. ולמה חלקן הכתוב? לומר, שאין מצטרפין זה עם זה: נולד חצי גריס בשחין וחצי גריס במכוה, לא ידונו בגריס:

שְׁבִיעָאָה אִם אוֹסְפָא תוֹסֵף
 בְּמִשְׁכָּא וַיִּסָּאב כְּהִנָּא יִתִּיה
 מִכְתֵּשׁ סְגִירוּתָא הִיא: כח וְאִם
 בְּאַתְרָהּא קָמַת בְּהִרְתָּא לֹא
 אוֹסְפַת בְּמִשְׁכָּא וְהִיא עֲמִיָּא
 עֲמִק כְּפֹאָה הִיא וַיִּדְכִנִּיה
 כְּהִנָּא אַרְי רִשֵּׁם כְּפֹאָה הִיא:
 כט וַגְּבַר אוֹ אִתְתָּא אַרְי יְהִי
 בֵיה מִכְתֵּשָׁא בְרִישָׁא אוֹ
 בְדָקָן: ל וַיִּחְזִי כְּהִנָּא יִת
 מִכְתֵּשָׁא וְהָא מְחֻזְוִי עֲמִיק
 מִן מִשְׁכָּא וּבֵיה שְׁעַר סְמִק
 דְּעֵדֵק וַיִּסָּאב יִתִּיה כְּהִנָּא
 נִתְקָא הוּא סְגִירוּת רִישָׁא אוֹ
 דְקָנָא הוּא: לא וְאַרְי יִחְזִי
 כְּהִנָּא יִת מִכְתֵּשׁ נִתְקָא וְהָא

תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וְטִמָּא הִכְהִין אֹתוֹ נִגַּע צָרַעַת
 הוּא: כח וְאִם־תִּחְתִּיָּה תַעֲמֹד תִּבְהַרַת לֹא־
 פָּשְׂתָהּ בְּעוֹר וְהוּא כֹהֵה שְׂאֵת הַמְכוּה הוּא
 וְטִהְרוּ הַכֹּהֵן כִּי־צָרַבַת הַמְכוּה הוּא: פ חמישי
 כט וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בוֹ נִגַּע בְּרֹאשׁ
 אוֹ בְזָקָן: 5 וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנִּגַּע וְהִנִּה
 מִרְאֵהוּ עֲמִק מִן־הָעוֹר וּבוֹ שְׁעַר צָהָב דֵּק
 וְטִמָּא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נִתְקָא הוּא צָרַעַת הַרֹאשׁ
 אוֹ הַזָּקָן הוּא: לא וְכִי־יִרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־נִגַּע

the priest will look at it on the seventh day. [If] it [the affliction] has really increased in size on the skin, then the priest must [pronounce] him impure. It is the affliction of *tzara'at*. (28) But if the *baheret* remains the same in its place, not increasing on the skin, and it is dim, then it is *se'eit* from a burn; and the priest will [pronounce] him pure, because it is scar tissue from the burn. (29) When a man or a woman has an affliction [of a spot of baldness] on the [skin of the] head or on the [skin of the] beard [area], (30) Then the priest will look at the affliction. Now, [if] it appears as if it were deeper than the skin, and it has small golden-yellow hair inside it, then the priest must [pronounce] him impure. It is *netek*, which is [a form of] *tzara'at* of the head or beard. (31) And

RASHI

רש"י

(Chullin 8a). (29) On the [skin of the] head or on the [skin of the] beard [area] — Scripture now comes to distinguish between an affliction on an area of [skin where collections of] hair [grow, the case in our verse], and an affliction on an area of flesh [the case in the preceding verses], namely, that in one case [i.e., on flesh], the sign [of impurity] is white hair, while in the other case [i.e., on the area of hair], the sign [of impurity] is golden-yellow hair (Beraita of Rabbi Yishmael 1:3). (30) It has ... golden-yellow hair inside it — i.e., that the black hair in it had turned golden-yellow. It is *netek* — This is the name of the affliction [of *tzara'at*, when it occurs] on

(כט) בְּרֹאשׁ אוֹ בְזָקָן. בָּא הַכְּתוּב לְחַלֵּק בֵּין נִגַּע שְׁבִמְקוֹם שְׁעַר לְנִגַּע שְׁבִמְקוֹם בֶּשֶׂר, שְׂזָה סִימְנוֹ בְּשְׁעַר לְבָן וְזֶה סִימְנוֹ בְּשְׁעַר צָהָב: (ל) וּבוֹ שְׁעַר צָהָב. שְׁנֵהֲפֹךְ שְׁעַר שְׁחוֹר שָׁבוּ לְצָהָב: נִתְקָא הוּא.

לית מחוזהי עמיק מן משכא
 ושער אפם לית ביה ויסגר
 כהנא ית מכתש נתקא שבעת
 יומין: לב ויחוי כהנא ית
 מכתשא ביזמא שביעאה והא
 לא אוסף נתקא ולא הוה ביה
 שער סמך ומחוי נתקא לית
 עמיק מן משכא: לג ויגלח
 סחרני נתקא ודעם נתקא לא
 יגלח ויסגר כהנא ית נתקא
 שבועא יומין תניבות:
 לד ויחוי כהנא ית נתקא

הַנְּתֵק וְהִנֵּה אֵין־מֵרְאֵהוּ עֵמֶק מִן־הָעוֹר
 וְשָׁעַר שָׁחַר אֵין בּוֹ וְהִסְגִּיר הִפְתָּן אֶת־נִגְעַ
 הַנְּתֵק שִׁבְעַת יָמִים: לֵב וּרְאָה הִפְתָּן אֶת־
 הַנִּגְעַ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהִנֵּה לֹא־פָשָׁה הַנְּתֵק
 וְלֹא־הָיָה בּוֹ שָׁעַר צָהָב וּמֵרְאֵה הַנְּתֵק אֵין
 עֵמֶק מִן־הָעוֹר: לֵג וְהִתְגַּלַּח וְאֶת־הַנְּתֵק לֹא
 יִגְלַח וְהִסְגִּיר הִפְתָּן אֶת־הַנְּתֵק שִׁבְעַת
 יָמִים שְׁנִית: לֵד וּרְאָה הִפְתָּן אֶת־הַנְּתֵק

when the priest looks at the *netek* affliction, and he beholds that it does not appear as if it were deeper than the skin, and there is no black hair inside it, then the priest must quarantine [the person with] the *netek* affliction for seven days. (32) And the priest will look at the affliction on the seventh day. Now, [if] the *netek* did not increase in size, and it did not have golden-yellow hair inside it, and the *netek* does not appear as if it were deeper than the skin, (33) Then he [the afflicted person] must shave himself, without shaving the *netek*. The priest must then quarantine [the person with] the *netek* again for seven days. (34) Then the priest will look at the *netek* on the seventh day. Now, [if] the *netek* did not

RASHI

רש"י

an area of [skin where collections of] hair [grow]. (31) **And there is no black hair inside it** — However, if there was black hair inside it, it is pure, and the person is not required to be quarantined. For black hair inside a netek is a sign of purity, as the verse says (37), "or if black hair has grown inside it, [... it is pure]." (Torat Kohanim 13:125) (32) **Now, [if the netek] did not increase**

in size — However, if the netek did increase in size, or if it had golden-yellow hair inside it, then it is impure. (33) **Then he [...] must shave himself** — I.e., the area surrounding the netek. **Without shaving the netek** — He must leave [a border of] two hairs all around the netek, in order that any increase in size of the netek will be identifiable, for if it increases in size, it will pass beyond the [unshaved] area of hair [causing this hair to fall out, thus, it is clear that the affliction has increased and] encroached into the shaved area (Torat Kohanim 13:133).

כך שמו של נגע שבמקום שער: (לא) ושער שחור אין בו. הא אם היה בו שער שחור _ טהור ואין צריך להסגר, ששער שחור _ סימן טהרה הוא בנתקים, כמו שנאמר: "ושער שחור צמח בו וגו'": (לב) והנה לא פשה וגו'. הא, אם פשה, או היה בו שער צהוב _ טמא: (לג) והתגלח. סביבות הנתק: ואת הנתק לא יגלח. מניח שתי שערות סמוך לו סביב כדי שיהא נכר אם פשה, שאם יפשה יעבר

בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְהָא לֹא אוֹסֵף נִתְקָא בְּמִשְׁכָּא וּמִחֻזּוּהִי לִיתּוּהִי עֲמִיק מִן מִשְׁכָּא וַיִּדְכִי יִתִּיה כְּהֵנָּא וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוּהִי וַיִּדְכִי: לַה וְאִם אוֹסְפָא יוֹסֵף נִתְקָא בְּמִשְׁכָּא בְּתַר דְּכוּתִיָּה: לוֹ וַיִּחַזְנִיָּה כְּהֵנָּא וְהָא אוֹסֵף נִתְקָא בְּמִשְׁכָּא לֹא יִבְקַר כְּהֵנָּא לְשַׁעַר סִמְקָא מִסְּאָב הוּא: לוֹ וְאִם כִּד הוּוּ קָם נִתְקָא וְשַׁעַר אֲכַם צִמַח בֵּיה אֲתַסִּי

בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהִנֵּה לֹא־פָשָׁה הַנֶּתֶק בְּעוֹר וּמְרֹאָהוּ אֵינְנוּ עֹמְק מִן־הָעוֹר וְטָהַר אֹתוֹ הִכְהִן וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְטָהַר: לַה וְאִם־פָּשָׁה יִפְשָׁה הַנֶּתֶק בְּעוֹר אַחֲרֵי טְהֻרָתוֹ: לוֹ וּרְאָהוּ הִכְהִן וְהִנֵּה פָשָׁה הַנֶּתֶק בְּעוֹר לֹא־יִבְקַר הִכְהִן לְשַׁעַר הַצְּהָב טָמֵא הוּא: לוֹ וְאִם־בְּעֵינָיו עָמַד הַנֶּתֶק וְשַׁעַר שָׁחַר צִמַח־בּוֹ

increase in size on the skin, and it does not appear as if it were deeper than the skin, then the priest will [pronounce] it pure, and he [the person] must immerse his [body and his] garments [in a *mikvah*], and then he is pure. (35) But if the *netek* has really increased in size on the skin, after he had been declared pure, (36) Then the priest must look at it. Now, [if indeed] the *netek* has increased in size on the skin, then the priest need not examine for golden-yellow hair: it is impure! (37) But if the appearance of the *netek* has remained the same, or if black hair has grown inside it, then the *netek* has healed: it is pure. So the priest

RASHI

רש"י

(35) **After he had been declared pure** — *From here, we only know that [the affliction is deemed impure] if it had increased in size after the person had been dismissed [from the priest, subsequent to having been declared pure]. But how do we know [that the affliction is deemed impure if it had spread] at the end*

השערות ויצא למקום הגלוח: (לה) אחרי טהרתו. אין לי אלא פושה לאחר הפטור, מניין אף בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני? תלמוד לומר: "פשה יפשה": (לו) ושער שחר. מניין אף הירק והאדם שאינו צהוב? תלמוד לומר: "ושער" ולשון "צהוב" דומה לתבנית הזהב: "צהוב". כמו "זהב",

of the first week [of quarantine] or at the end of the second week [of quarantine]? Because Scripture [uses a double expression and] says, פשה יפשה, "has really increased in size" [i.e., at any stage if this affliction increases in size, it is deemed impure] (Torat Kohanim 13:134).

(37) **Black hair**— *[Here, we see that black hair, as opposed to golden-yellow hair, is a sign of purity.] But how do we know that even green or red hair is also not to be considered as golden-yellow hair? Because Scripture says, [ושער [literally, "and [black] hair," but here meaning, "or if [black] hair." And instead of writing the expected א, "or," the verse rather wrote ו, an inclusive term, which comes to include green and red hair in the netek as signs of purity, just like black hair (see Be'er Basadeh)] (Torat Kohanim 13:137). The term צהוב denotes [a color] similar to a golden appearance (Torat Kohanim 13:122). צהוב is similar to*

נִתְקָא דְכִי הוּא וַיִּדְכַּנְיָהּ
 כִּהְנָא: לַח וּגְבַר אִו אֲתַתָּא
 אַרִי יְהִי בְמִשְׁךָ בְּסַרְהוֹן
 בְּהַרְוֹן בְּהַרְוֹן חוֹרֵן:
 לַט וַיַּחֲזִי כִהְנָא וְהָא בְּמִשְׁךָ
 בְּסַרְהוֹן בְּהַרְוֹן עֲמִזֵּן חוֹרֵן
 בְּהַקָּא הוּא סְגִי בְּמִשְׁכָּא דְכִי
 הוּא: מ וּגְבַר אַרִי יִתֵּר שְׁעַר
 רִישִׁיָּה קֶרֶחַ הוּא דְכִי הוּא:
 מֵא וְאִם מִלְקַבֵּל אֶפֹּהֵי יִתֵּר
 שְׁעַר רִישִׁיָּה גְלוּשׁ הוּא דְכִי

נִרְפָּא הַנֶּתֶק טְהוֹר הוּא וְטַהְרוּ הַכֹּהֵן: ס
 לַח וְאִישׁ אִו-אִשָּׁה פִּי-יֵהִיָּהּ בְּעוֹר-בְּשָׂרָם
 בַּהֲרַת בַּהֲרַת לְבַנְת: לַט וְרֵאָה הַכֹּהֵן וְהֵנָּה
 בְּעוֹר-בְּשָׂרָם בַּהֲרַת פֶּהוֹת לְבַנְת בַּהֲק הוּא
 פֶּרַח בְּעוֹר טְהוֹר הוּא: ס שִׁישִׁי שְׁלִישִׁי בַמְּחֻבְרִין
 מ וְאִישׁ פִּי יִמְרֹט רֵאשׁוֹ קֶרֶחַ הוּא טְהוֹר
 הוּא: מֵא וְאִם מִפָּאֵת פָּנָיו יִמְרֹט רֵאשׁוֹ גִּבְחַת

will [pronounce] him pure. (38) When a man or a woman has [afflictions of] *beharot* [i.e., white spots] on the skin of their flesh, white *beharot*, (39) Then the priest will look [at it]. Now, [if indeed] there are dim white [afflictions of] *beharot* on the skin of their flesh, then it is a *bohak* [pigmentation] which has spread on the skin. He [the person] is pure. (40) When a man loses the hair on [the back of] his head, it is baldness. He is pure. (41) And if he loses hair at the

RASHI

הוּב, gold [because צ and ז are interchangeable]. Orpale in Old French. **It is pure. So the priest will [pronounce] him pure** — However, if [a person had] an affliction that is impure, and a priest pronounces the person pure, then this person is not pure (Torat Kohanim 13:140). (38) בהרת — spots. (39) כהות לבנת — means: Their white color is not bright, but rather dim. בהק — this is just like the whiteness which appears on the red [i.e., flesh-colored] skin of man, called roche in Old French, between the areas of his redness [i.e., flesh color]. This [white pigmentation] is called בהק; just like a freckled man, where the skin between the freckles shines brightly (מבהיק) as a pure white. (40) **It is baldness. He is pure** — i.e., pure of the impurity that comes from netek afflictions (Torat Kohanim; Beraita of Rabbi Yishmael 1:5), i.e., this case is not judged using the signs of the head and beard, which are places of hair (see verses 29-37), rather, [it is judged] using the signs of afflictions on the body's skin, namely, a) white hair [in an affliction], b) an area of normal skin [appearing inside an] affliction, and c) an increase in size [of an affliction]. (41) **At the front of his head** — [The area] from the slope of the skull towards one's face, is called גבחת, and included in this is also the temples on either side. [And the area] from the slope of the skull towards one's back, is called קרחת

רש"י
 אורב"ל א בלע"ז: טהור הוא וטהרו הכהן. הא, טמא שטהרו הכהן, לא טהור: (לח) בהרת. הברבורות: (לט) פהות לבנת. שאין לבן שלהן עז, אלא פהה: בהק. במין לבן הנראה בבשר אדם אדם, שקורין רוש, בין חברבורות אדםמותו, קרוי בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מבהיק הבשר בלבן צח. (מ) קרח הוא טהור הוא. טהור משמאת נתיקין, שאינו נדון בסימני ראש וזקן, שהם מקום שער, אלא בסימני נגע עור בשר: בשער לבן, ומקיה ופשיזין: (מא) ואם מפאת פניו. משפוע קדקד כלפי פניו, קרוי "גבחת", ואף הצדעין שמכאן ומכאן בכ"ל, ומשפוע קדקד כלפי אחוריו קרוי "קרחת":

הוא: מב וְאֵרִי יְהִי
 בְּקַרְחוֹתֶיהָ אוֹ בְּגִלוֹשׁוֹתֶיהָ
 מִכֶּתֶשׁ חוֹר סְמוּק סְגִירוֹת
 סְגִיאָה הִיא בְּקַרְחוֹתֶיהָ אוֹ
 בְּגִלוֹשׁוֹתֶיהָ: מִגּ וַיִּחְזִי
 יְתִיהָ כִּהְנָא וְהָא עֲמִיק
 מִכֶּתֶשׂא חוֹרָא סְמָקָא
 בְּקַרְחוֹתֶיהָ אוֹ בְּגִלוֹשׁוֹתֶיהָ
 כְּמַחְזִי סְגִירוֹתָא מְשׁוּד
 בְּסָרָא: מִד גְּבַר סְגִיר הוּא
 מְסָב הוּא סָבָא יְסָבִינָה

הוּא טָהוֹר הוּא: מִבּ וְכִי־יִהְיֶה בְּקַרְחַת אוֹ
 בְּגִפְחַת נִגַע לְבָן אֲדָמָדִם צָרַעַת פְּרַחַת
 הוּא בְּקַרְחָתוֹ אוֹ בְּגִפְחָתוֹ: מִגּ וּרְאָה אֹתוֹ
 הִפְהִין וְהִנֵּה שְׂאֵת־הַנֶּגַע לְבָנָה אֲדָמָדִמַת
 בְּקַרְחָתוֹ אוֹ בְּגִפְחָתוֹ כְּמִרְאֵה צָרַעַת עוֹר
 בְּשָׂר: מִד אִישׁ־צָרוּעַ הוּא טָמֵא הוּא טָמֵא

front of his head, then it is baldness at the front. He is pure. (42) If there is a reddish-white affliction on the back or front bald area, it is a spreading *tzara'at* in his back or front bald area. (43) So the priest must look at it. Now, [if] there is a reddish-white *se'eit* affliction on his back or front bald area, like the appearance of *tzara'at* on the skin of the flesh, (44) Then he is a man that is afflicted by *tzara'at*; he is impure. The priest must surely [pronounce] him

RASHI

(Torat Kohanim 13:144). (42) **A reddish-white affliction** — [The color is a] blend [of red and white]. But how do we know that [the affliction is also impure] if it has other colors [not just reddish-white]? Because Scripture says (verse 43), “like the appearance of *tzara'at* on the skin of the flesh,” i.e., appearing like the *tzara'at* dealt with in the passage of skin afflictions, [which begins with] (verse 13:2), “If a man has [se'eit, or sapachat or baheret]

on the skin of his flesh.” And what is stated regarding it [i.e., regarding an affliction on the body's skin]? That one becomes impure through [it, if it appears as one of] four colors [namely, a) the snow-white of baheret; b) the white as “lime of the Holy Temple” of the secondary form (sapachat) of baheret; c) the white as white wool of se'eit; and d) the white as a “membrane that covers an egg” of the secondary (sapachat) form of se'eit], and that it is judged with [a possible] two weeks [of quarantine]. This is unlike the stated appearance of *tzara'at* in inflamed areas and in burns, which is judged with [only] one [possible] week [of quarantine], and is also unlike the appearance of netek [bald spot] afflictions [which are *tzara'at*] in the place where hair [grows], afflictions which are not deemed impure through the four colors (as above). (44) **His affliction is on his head** — [After stating the cases of netek afflictions, Scripture then proceeds to specify certain laws (see verse 45-46). Thus,] it is only in the case of netek afflictions that we know [these laws apply]. How do we know that all cases

רש"י

(מב) נִגַע לְבָן אֲדָמָדִם. פְּתוּר. מִנֵּין שְׂאֵר הַמִּרְאוֹת? תַּלְמוּד לומר: כְּמִרְאֵה צָרַעַת עוֹר בְּשָׂר. כְּמִרְאֵה הַצָּרַעַת הָאָמור בְּפִרְשֵׁת 'עוֹר בְּשָׂר': 'אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ' וְמָה אָמור בּוֹ? שְׂמֵטָמָא בְּאַרְבַּע מִרְאוֹת וְנִדוֹן בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, וְלֹא כְּמִרְאֵה צָרַעַת הָאָמור בְּשַׁחִין וּמְכוּהָ, שֶׁהוּא נִדוֹן בְּשְׁבוּעַ אֶחָד וְלֹא כְּמִרְאֵה נִתְקִין שֶׁל מְקוּם שְׂעָר, שֶׁאִין מְטָמֵאִין בְּאַרְבַּע מִרְאוֹת: שְׂאֵת וְתוֹלְדוֹתָהּ, בְּהֵרֵת וְתוֹלְדוֹתָהּ: (מד) בְּרֵאשׁוֹ נִגְעוּ. אִין לִי אֶלָּא נִתְקִין, מִנֵּין לְרֵבּוֹת

פּהנא בְּרִישֵׁיה מִכְתָּשִׁיה:

יִטְמָאֲנוּ הַכֶּהֵן בְּרֹאשׁוֹ נִגְעוֹ:

impure; his affliction is on his head.

RASHI

of afflicted [individuals] are included [in these laws]? Because Scripture says (in our verse here), טמא יטמאנו [where the double expression] comes to include all cases [of afflictions]. I.e., the verses (45-46), [Any "person within whom is the affliction ...] his garments must be torn," apply to all cases [of tzara'at afflictions] (Torat Kohanim 13:154).

רש"י

שָׂאָר הַמִּנְגָעִים? תְּלִמּוּד לומר: "טמא יטמאנו", לרבות את כלן. על כלן הוא אומר: "בגדיו יהיו פרמם וגו'":

TAZRIA FOR FRIDAY

תוריע ליום ששי

מה וסגירא די ביה מכתשא
לבושוהי יהון מבזעין
ורישיה יהי פריע ועל שפם
כאבלא יתעטף ולא
תסתאבון ולא תסתאבון
יקרי: מו כל יומי די
מכתשא ביה יהי מסאב מסאב

מה וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר-בּוֹ הִנָּגַע בְּגָדָיו יִהְיוּ
פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָּרוּעַ וְעַל-שָׁפְמֵי יַעֲטֶה
וְטָמֵא וְטָמֵא יִקְרָא: מו כָּל-יְמֵי אֲשֶׁר הִנָּגַע
בּוֹ יִטְמָא טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ

(45) And the person within whom is the affliction of *tzara'at* — his garments must be torn, he must let the hair on his head grow, he must cover his head down to his moustache, and he must call out, Impure! Impure! (46) All the days that he has the affliction on him, he remains impure. He is impure; he

RASHI

רש"י

(45) פרמם — means: Torn (Mo'ed Katan 15a).
פרוע — means: Letting one's hair grow
[without cutting it]. (ibid.) **He must cover
his head down to his moustache** — like a
mourner (Torat Kohanim 13:154). שפם —

(מה) פְּרָמִים. קרועים: פְּרוּעַ. מְגֵדֵל שֵׁעַר: וְעַל שָׁפְמֵי
יַעֲטֶה. כְּאֵבֶל: שָׁפְמֵי. שֵׁעַר הַשְּׁפָתִים גְּרִינֹ"ן בְּלַע"ז:
וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא. מִשְׁמִיעַ שְׁהוּא טָמֵא, וְיִפְרְשׁוּ
מִמֶּנּוּ: (מו) בְּדָד יֵשֵׁב. שְׁלֵא יִהְיוּ טָמֵאִים [אֲחֵרִים]

[refers to] the hair on the lips [i.e., the moustache]. Grenon in Old French. **And he must call out, Impure! Impure!** — [When] he calls out that he is impure, everyone will consequently alienate themselves from him (Torat Kohanim 13:155). (46) **He must dwell isolated** — so that [even] people who are impure [for reasons other than *tzara'at*] will not dwell together with him [i.e., completely isolated]. [Now, the affliction of *tzara'at* comes upon a person, as a result of his talking הרע לשון הרע, i.e., speaking badly of someone, even though it is the truth, which causes